

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mltj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA CRISIS DEL PASTEL.

És impossible explicar ab tots los seus pèls y senyals lo qu' està passant a Madrit ab motiu de la crisis, a l' hora en qu' escrich aquestes ratillas. Tal vegada quan surtin a la llum pública comensarem a veure l' encetall de aquest capdell tant plé avuy de nusos, de bagas y d' enredos.

Fa quinze dias al menos que lo home del tupé tan aficionat a jeure, no dorm ni sossega. Ell si que 's pot riure del *Dengue*, si es cert, com diuhen, que aquesta malaltia 's cura suant. D. Práxedes ha suat més en aqueixos dias de frets rigurosos, qu' en lo més fort de la canícula, y total, per quedar pitjor de lo qu' estava.

No fa pas gayres números que varem dirho.

La reconciliació de tots los prohòms liberals, que per un motiu ó altre, qui per ambicions no satisfetas, qui per despit mal continguts, qui, en fi, per antipatias personals, s' han anat separant de la majoria, es tan dificil com voler confeccionar un pastel ab sustancies que no lligan y que repugnan de veures reunidas.

¡Bè ha remenat D. Práxedes! ¡Bè diuhen los que 'l coneixen bè, que per remenar tè tan bona mà!... Donchs lo pastel no li surt. Quan se figura tenirlo a punt de un costat, per l' altre se li escaguitxa. Quan s' imagina que podrà solidificarlo, se li nega. Y mentres tant s' ompla d' espurnas y pegats la cara, las mans y tot l' uniforme de President del Consell de ministres, quedant convertit en una figura grotesca.

Si algú, com suposan, va ordenarli que realisés la reconciliació dels elements liberals, consti que aquest algú 's va riure d' ell

Ell se figurava potser que tenint vuit carteras disponibles, los Gamazos, los Cassolas, los Lopez Dominguez, los Martos, los Montero Rios, los Morets y 'ls Romero Robledos (hasta als Romero Robledos se 'ls tè avuy per liberals) li farian tots manetas a la padrina.

Y l' infelis no calculava que una cartera avuy ja no s' estima, y que 'l que menos dels personatjes citats lo que ansia, lo que desitja a tota costa, es la presidencia de un ministeri.

De manera que per contentarlos no necessitava oferirlos vuit carteras de ministre, sino vuit ministeris.

Per aixó li han donat tants desaires. Per aixó durant aquests dias de pelegrinacions y de súplicas se l' han anat passant de mà en mà com una pilota.

¡Y quina broma hi han fet!....
—Jo, ja ho sab, conti ab mí, per tot lo que vulgui—li ha dit en Montero Rios, que com a gallego castis, no té paraula dolenta, ni intenció bona.

—Donchs bè—li ha insinuat lo pobre martir del tupé pansit—fassim l' obsequi d' encarregar-se de la cartera de Hisenda.

—Y ara ¡qué ho diu de serio?
—En Gamazo ho exigeix... Si vostè se 'n encarrega, en Gamazo se 'ns posa al costat tot desseguida... y figúris si hem de fer impossibles per tenir ab nosaltres a un punt com en Gamazo.

—Bè, vaja, deixis de tonterias... ¡Qué no sab que jo ni sabria pendre 'ls comptes de la criada de casa?
—Millor... Si per portar una Hisenda com la espanyola, la contabilitat encare sobra.

—Es inútil que s' obstini... Que se 'n encarregui en Gamazo si vol ferli aquest favor. Lo qu' es a mi búsquime'n un altre... si la troba y me la vol dar.

Y 'l pobre D. Práxedes ha anat quatre dias ab la cartera de Hisenda als dits y exclamant:—Qui la vol... Qui la desitja... La regalo...—sense que 's presentés una ànima compassiva a descarregarlo de aquell pes!...

Més tart ha vist a n' en Cassola. No li ha ofert cap cartera, perque en Martinez Campos li tè privat; pero se ha proposat amoixarlo, tranquilisarlo, arreglar las cosas de manera que pogués contar quan menos ab la seva aquiescencia.

En Cassola de moment no li ha dirigit cap rebuto; pero per si mateix s' ha dit:—Ha arribat la mèva; ¡ja veurás quina castanya!

Y en efecte, quan ha anat a trobar a n' en Bosch y Fustigueras, en ausencia del seu *quefa* lo pollastre de Antequera, en Bosch, ab tot y que s' està morint per ser ministre, li ha dit:

—Bueno, jo accepto una cartera qualsevol....
—¡La de Hisenda!—ha exclamat D. Práxedes, veyent la manera de desempellegarse de aquell trasto que tant destorp li teya.

—Pero ha de ser ab una condició.
—Digui.

—Que m' han de deixar fer tot lo que 'm donga la gana.

—Home....
—Veurá, no 'n parlem mes. O 'm deixa fer la mèva santa voluntat, ó busquis ministre. Además haig de prevenirlo de una cosa. Suposo que 'l general Cassola entra al ministeri... Perque si hi entro jo, ell' ha d' entrarhi també... y vice-versa y versa-vice.

—No, impossible: en Cassola no hi pot entrar. La cartera de la guerra la tinch compromesa per en Lopez Dominguez... Ja véu vostè...
—Lo que veig es que no farém fira.

Desconsolat surt de ca'n Bosch y 's troba ab en Lopez Dominguez.

—Que diu qu' en Cassola no será ministre?..
—Está clar que no.

—Donchs per mí, D. Práxedes, está molt fosch... ¡Es dir que vostè voldria comprométrem a mi sense comprometre a n' ell?... ¡Oh, ca! No ho lograrà pas...

—Pero si hi ha no més que una cartera de la Guerra y son dos que la pretenen ¡qué haig de fer per contentarlos a tots dos?....

—Veurá, veurá... aixó son comptes de vostè... Consti tan sols que si en Cassola entra al ministeri, jo no puch entrarhi.

—Y si no hi entra?
—Tampoch.

D. Práxedes se passa la mà pèl front com si tingués pòr de tornarse ximple. Se fica en lo carruatje y luig disparat a casa seva.

—No vull tractes ab aquesta colla de tarambanas. Vaig a entendrem ab en Gamazo, ab ell y ningú més.

En Gamazo no troba sino una dificultat. Ell es pro-teccionista dels blats, y alguns altres personatjes, com en Puigcerver, destinats al ministeri, son libre-cambistas... Per lo tant es molt dificil que pugan arribarse a entendre.

—Veurá, D. Germán—li ha dit D. Práxedes esbute-gant com un toro marejat—á mi aquestas cosas no me las expliqui. Vostè y en Puigcerver pósense de acort, estirin, arronsin, tallin, ategixin, fassin lo que vulgan... pero acórdinse... De altra manera l' entrada dels conservadors es inevitable... ¡Ja véu quina desgracia pèl partit liberal!....

En Gamazo y en Puigcerver celebran una entrevista. Resultat, un nou fracás. A D. Práxedes se li desva-neix la darrera esperansa. Y cau en basca, murmurant entre dents:

—¡No hi ha remey per mí! Se m' han acabat los turrons.

Y ara que succehirá? Ningú es capás de predirho. Perque pugan pujar los conservadors se considera que no està encare la cosa prou madura.

Un ministeri intermedi no resol res. En la comedia política, lo mateix qu' en la comedia dels teatros, tot intermedi no dura més que 'l temps de fumar-se un cigarillo. Intermedi de dos cigarrets se fa pesat é inaguantable.

Creuhen alguns que a n' en Sagasta li queda encare una gran majoria en las Còrts, y que ab ella pot continuar governant, fins que haja aprobat los pressupostos y 'l projecte de sufragi universal.

¡Pobre sufragi universal! ¡Per ell principalment es de sentir aquest contratemps!....

Si a una idea tan popular y salvadora hagués consagra-t com devia 'ls seus esforços, s' hauria estolviat molts disgustos y un sens fi de papers ridiculs.

Ara, mentres s' ha estat entretenint en la confecció de un pastel impossible, ha deixat lo sufragi al toch, y á horas d' ara se sent una gran furtó de cremat.

¡A veure si cremant-se 'l sufragi, arribarem també á cremarnos de una vegada tots los amants de la lliber-tat, tots los entusiastas de la democracia, y 'ns decidim a cambiarho tot: los cuyners y 'l sistema de guisar!

Quan lo mónstruo va ser cridat a Palacio, per aconsellar a la reyna ab motiu de la crissis, semblà que va dir ab la franquesa del home que tenint molta gana, acostuma a gastar poch compliments:

—Lo fracàs de la conciliació significa 'l fracàs de tota la política liberal, inclús del sufragi universal. Per lo tant, lo partit conservador acceptarà 'l poder si es cas que li ofereixin.

Aixó no calia dirho. Lo partit conservador tè una carpanta que 'l vola; pero 'l sufragi universal per ell son matzinas; y per aixó, sens dupte, voldria tirar-lo per la finestra.

Pero ¡que ho probi!... Que ho probi y ja veurà la xiulada que se li espera!

Un dato.

Al comensar l' any 1889 estava formulat lo projecte de sufragi universal, y al terminar no està aprobat d' ell ni tan siquera l' article primer.

Ara D. Práxedes toca las conseqüències de tan gran abandono.

Ha desatès lo sufragi, y es molt just, per consegüent, que 'l sufrageixin.

Lo rey Humbert, de Italia, montava aquest dia un caball. Lo caball va encabritarse y va tirar per las orelles al august personalte, sense que afortunadament ne sofrís dany de consideració.

No son los caballs, sinó 'ls pobles, los que s' han de temer quan la pegan per encabritarse. En certs cassos no hi valen espuelas, ni látigo, ni brida. Y las caygudas que 's sufireixen solen ser molt funestas.

Devegadas fins son mortals.

Entre las personas atacadas de l' epidemia a qui ha socorregut la premsa periódica de Madrid, s' hi conta un nebot del general Riego, cessant y víctima de la major miseria.

De fixo qu' entre 'ls nebots dels que avuy remenan las cireras, no 's veurán may cassos per l' isil.

Veritat es que Riego va plantar l' arbre, y 'ls liberals actuals l' explotan.

Hi ha qui suposa que las dificultats que han oposat los reformistas als traballs de 'n Sagasta en favor de la conciliació dels elements liberals, era per lo que respecta a en Romero Robledo, una especie de *pan comido* ab en Cánovas, a fi de facilitar l' entrada dels conservadors en lo govern.

Podria molt ben ser, dada la travessura de certs clowns de la política que han viscut fins ara de fer riure al públich.

Pero en aquest cas ¿qué dirém de l' habilitat de 'n Sagasta?

¿Ahónt es aquella perspicacia que tothom li suposava?

¿Qué s' ha fet aquella llestesa proverbial del home del tupé?

Diuen las sabias sentencias dels homes més aixerits
«que 'l menjar cinch anys seguits embota molt las potencias.»

Tampoch nosaltres hem lograt escaparnos de la *Gripia*.

A més de alguns dels nostres redactors, l' ha agafada de plé a plé 'l nostre dibuixant M. Moliné, lo qual l' ha impossibilitat de favorirnos com cada senmana ab sas xispejants é intencionadas caricaturas.

No sembra sinó que 'l *Dengue* s' haja volgut revenjar de l' auca que li va fer en lo número de la senmana passada.

Afortunadament nos ha dispensat l' obsequi de substituir-lo distingit dibuixant Sr. Labarta, al qual replem las nostras gracias més expressivas.

¡Pobre Gayarre!

En lo punt mes brillant de la seva carrera, quan tot li somreya, quan per tot arréu recullia grans triunfos, y no tan solzament los lloers de la gloria, sinó 'ls favors positius de la fortuna; quan se veyá aclamat, estimat, envejat de tothom, ha sucumbit, víctima de una pulmonia.

En un instant ha quedat destruhida aquella garganta privilegiada, incomparable, que tan grans maravallas produhia. Lo mal va atacarlo traidorament en l' organo a que devia principalment la seva gloria.

Ignoro si 'l célebre tenor professava ideas politicas, y en cas que tingués conviccions de aquesta classe, no podria determinar tampoch quinas eran.

Per jo l' afliho resollament entre 'ls demócratas. Demócrata es l' home que desde 'l modest ofici de pastor de cabras y de fadri ferrer, logra elevarse fins a convertirse en una gran celebritat. Demócrata es l' home que desde uns principis tan humils logra alcansar lo renóm de rey dels tenors.

Aqueixa soberania es la única que tothom reconeix y que no es per uingú discutida, ni posada en dupte.

Soberania ¡ay! que al desapareixer no deixa heréu, ni successor.

Pels carrers de Barcelona no 's veuen més qu' enterrors. Y a fé que 'ls capellans, cantant d' esma com de costum, pero sense dissimular la satisfacció qu' experimentan, davant de la bona cullita que han tingut aquesta temporada, procuran passar sempre per la Rambla y pels carrers més concorreguts de la ciutat.

Me sembra, que dadas las actuals circunstancias, se 'ls hauria de aixelar una mica, ab lo qual no deixaria de ferse un gran favor a las personas de salut delicada.

Els que fassan tot lo negoci que pugan; pero al menos que se 'ls obligui a abstenirse de passejar la fúnebre mercancia.

CARTAS DE FORA —Lo rector de Olesa no fa més que cridar y baladrejar contra un estudi laich que va inaugurar-se fa poch en aquella vila. A tal efecte ha fet grans elogis dels professors municipals. Pero perque 's vegí lo que valen certes alabansas en boca seva, bó será consignar que mentres enalteix als mestres, está fent lagara-gara als senyors del Ajuntament per lograr convertir la presó en estudi y col·carhi un ensotanat de la seva satisfacció. Ara bé si 'ls professors municipals son tan bons com ell predica ¿a qué obeheix aquest afany de ferlos la competencia, valentse de un ensotanat? Vaja, que no hi ha res més tenebrós que 'n cervell de rector quan pert l' oremus.

Al Hospital de Barberá de la Conca vá morir una pobra dona, sent portada al cementiri sense altre acompanyament que 'l de dos individuos de la població. ¿Per qué no va anarhi més gent? Ben clar ho deyan molts vehins: perque aquella infelissa era forastera.

En cambi va morir lo rector y al enterro van assistirhi las autoritats y un gran número defamilias de la població, tributantseti honras lluhidíssimas ¿Era fill de Barberá 'l rector difunt? Nó senyor, era foraster, lo mateix que aquella pobra dona del Hospital. ¿A qué donchs per aquesta tanta soletat y per l' altre tanta concurrencia?

Expliqui qui pugá aquesta manera d' entendre la caritat cristiana.

Per sermó divertit lo que va predicarse lo dia 4 de janer en la iglesia de Sant Pere de Tarrassa per un tal Pare Mateu Gras. Ja no s' hauria de dir *gras*, perque 'ls sermons li sortissen armonisats ab l' apellido. Tot va ser qüestió de parlar de las cadiretas que al cel han quedat vacants desde la sublevació de Satán y de la necessitat que de omplirlas tenen las personas casadas. Dada la naturalesa del tema, imaginse quinas conseqüències no 'n treuria 'l pare Gras. Nosaltres no trobém manera d' expressarlas, perque estimém lo pudor dels nostres lectors. Y ademés lo género *Gras* té 'ls seus límits, y 'l pare Gras crech que va traspassarlos.

Segona part de LA PRIMERA NIT

LO DIA QUE 'M VAIG CASAR

(IMPRESSIONS DE UNA NUVIA)

per C. GUMÁ.

Edició ilustrada.

Sortirà dintre de pochos dias. Supliquém als corresponents que comensin a fer los pedidos, pera poguerlos servir a tots.

PA.

(ARTICLE... DE PRIMERA NECESSITAT.)

o cal que 'ls ho expliqui: prou que 'ls ho deurá haver explicat la senyora.

Ara que havíam entrat al any nou y que 'ns disposavam a fer una nova vida d' estalvis y economías, ara resulta que tot s' apuja.

La gallina, 'l bou, la badella... d' aquí uns quants dias diu que 'l pa... Ja no falta sino que s' apujin las caixas de mort y tindrem 'n aquest país no 's pot viure... ni

morir.

Jo he enrahonat ab personas prácticas en aquestos assumptos y totas m' han dit lo mateix:

—Lo bestiar no ha pujat de preu, las gallinas no s' han encarit, la farina val lo mateix que sempre...

Y donchs ¿a qué 's deu aquesta *animalia* de que tot vaja més car que de costum?

Los carnicers y gallinayres fan lo pagés y diuen que no ho saben.

Los pobrets no ho saben; pero s' embutxacan los quartos... y endavant la professó.

Sentir las saragatas que s' arman cada dia a la plassa, es una cosa que enamora.

—¡Cóm!—diu una senyora tota esgarrifada—¿aquest trosset de badella val sis rals? ¿que s' ha tornat boja?

—¿Qui?—fa la carnicera—¿la badella?

—No, senyora, no; vosté.

—¿Pero no sab, santa *crastiana*, que s' ha pujat?

—Aixó ja m' ho va dir ahir: ¿que vol dir que ha tornat a apujarse?

—Sí senyora; ara s' apujará cada día, si Déu vol y María Santíssima.

—¿Per qué?

La carnicera arronsa las espatllas, recull los sis rals que la senyora li allarga y 's posa a despatxar a un' altra parroquiana.

En las taulas de las gallinayres la efervescencia es encare més grossa. Avuy, según los venedors d' aquest article, val més una gallina que un canonje de qualsevol catedral.

—¿Quánt aquesta cuixa?—pregunta una minyona bastant aixerida.

—Una pesseta.

—¿Una pesseta! ¡Fugil Per aquest preu, ja 'm vendria las mévas. Aixó tan magre y escarransit una pesseta? D' una cuixa de cabrit no me 'n demanarán més.

—Pues no sé qué dirli... No 's troba una gallina en lloch...

—¿Que vol dir que se 'n han anat a fora per pór del *guengue*?

Los capitalistas y demés personas que tenen dret electoral 's miran la cosa ab relativa tranquilitat; pero 'ls ciutadans indefensos y de recursos escassos, posan lo crit al cel—cansats de posarlo a la terra—y 's lamentan amargament d' aquest encariment dels queviures tan inesperat y tremendo.

Algún periódich ha indicat que tal vegada sería convenient que las autoritats donessin un cop d' ull al assumpto y averiguessin si 'ls articles de primera necessitat van cars ab motiu, ó perque als venedors los hi ha donat la gana.

Pero no falta qui ho ha trobat malament y ha reprobat l' idea.

—Está clar—diuen aquests filososps—¿quin dret té l' autoritat per ficarse en la vida privada dels carnicers y gallinayres? Y si ells volen apujar las viandas que venen, ¿qué? ¿que no están en lo seu dret lo mateix que tothom?

—¿Veuen? Ab aixó casi casi tenen rahó, pobre gent.

¿Que li obligan ells al públich a que vaja a comprarlos gallina, ó badella ó bou?

—Lo troban massa car? Aixó ray! ¿que no 'n comprin! Ningú 'ls hi fa anar per forsa.

Es lo que deya aquell escura-butxacas, que l' havían atrapat robant lo rellotje a un senyor:

—La culpa es d' ell y no méva... ¡Per qué 'n duya de rellotje, donchs, si no volia que li robessin!

Jo estich segur de que las autoritats al últim no farán res. Per dos motius:

Primer: Per aixó de que 'l dret de ro..., vull dir, de apujar lo preu de las cosas, es tan sagrat com qualsevol altre.

Y segon: Perque aquí las autoritats no més se fican allí ahont fan nosa.

De totas maneras, no 'ns hem d' espantar.

S' ha apujat la gallina, 'l bou, la badella; demá potser s' apujará 'l pa; després potser s' apujará 'l ví... ¡Bueno!

Passarem com podrém. Y quan ja no sapiguém verdamament ahont clavar caixalada, farém alló que diuen en no sé quina comedia.

'Ns menjarém los uns als altres.

Primé los homes 'ns menjarém las donas.

Y després las donas se menjarán los homes.

¿'ls sembra bé?

FANTASTICH.

AL NOU ALCALDE.

Ab lo carinyós respecte que inspira la gent com cal, per introducció, li envió un saludo fi y cordial.

Sé qu' es molt bella persona y un perfecte caballé, y crech jo que com arcalde desitjará quedar bé.

Pero com que un. quan s' el?va, sol trobarse marejat, vull dirli quatre cosetas ab tota formalitat.

No 's pensi que jo pretingui sé un canceller molestós; lo ditxo ¿sab? diu que hi veuen sempre més quatre ulls que dos.

La vestidura d' arcalde no es, com molts s' han figurat, una ganga sustanciosa.

sino un càrech molt pesat.

Fè 'l putxinel-li ab la vara, es molt plá y socorregut;

governá ab inteligencia, ja es un xich més peliagut.

Lo primer que ha de comprendre es que la nostra ciutat

no es cap París ni cap Londres, com alguns han suposat.

Cada casa y cada poble

ha de gastar pèl que té,

si no vol coneixe *inglesos*

y desitja viure bé.

Pero si vol darse llustre,

tocant teclas que no sab,

per més empréstits que fassi,

may podrá arribá a alsá 'l cap.

Barcelona avuy en día,

vista en totas direccions,

es una dona ab gran gorro,

pero plena de garróns.

Palas a dreta y esquerra,

monuments de mármol blanch,

jardinets cada dos passos...

y fanch y fanch y més fanch.

Aquí un inméns candelabro

que dona una gran claró,

més enllá una claveguera

que treu la respiració.

Per tot, luxu, pompa cursi

y *atrezzo* a tort y a través;

per tot, lo *quiero y no puedo* dels senyors sense diners.
 ¿Qué me 'n diu d' aixó don Félix?
 Pósis la mà sobre 'l cor:
 ¿es just no portar rellojje y gastar cadena d' or?
 Aquí lo que 's necesita es anar per lo primè y guardá per un' altra época tot alló que no convé.
 Deixar de posar tarugos en carrers privilegiats y mirar que tots á l' hora estiguin ben empedrats.
 Pochs tiberis, poch banquetes, pocas inauguracions y recullir l' inmundicia que s' apila pèls recóns.
 Procuri que tinguém ayre, municipals vigilants, llums eléctrics *que iluminin* y ayguas puras y abundants.
 En fi... ab poquetas paraulas, ¿vol anar pèl camí dret?
 Fassi 'l revés del que feya lo senyor Rius y Taulet

C. GUMA.

UNA BALADA.

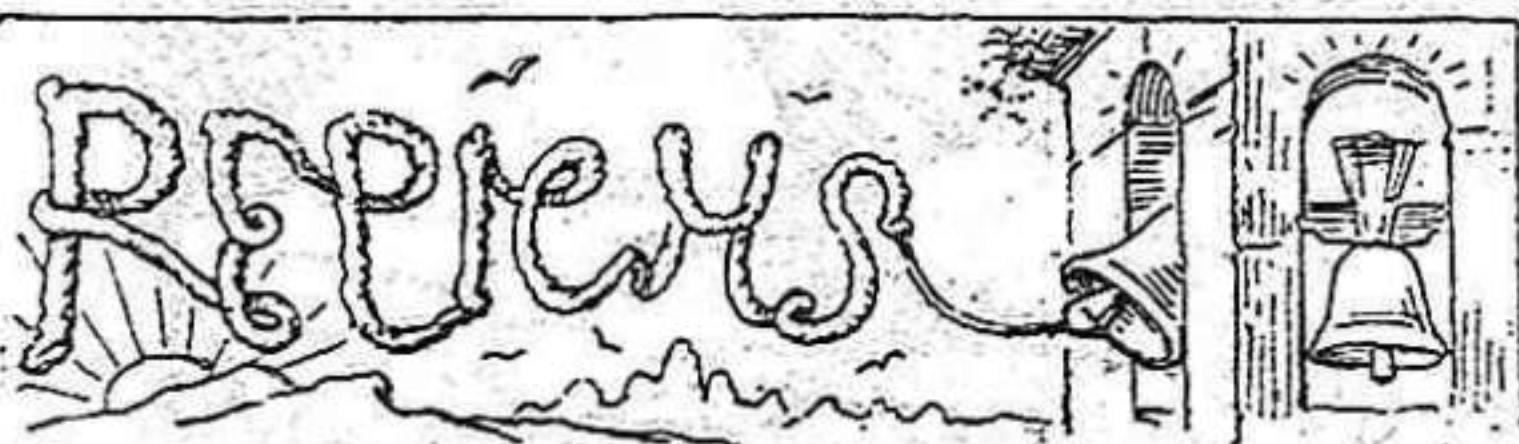

RECH qu' es del gran poeta Schiller y encare que no puch transcriurela literalment, per no tenirla á má en aquests instants, recordo la idea, y en forma prosáica, y segur de que 'l poeta que ja es mort, no se m' ha de tirar á sobre, allá va tal com la recordo:

La dama es hermosa com un sol, y tan orgullosa com soberanament bella.
 Acostumada á rebre l' adoració constant dels seus admiradors, juga ab ells com una nena ab sas joguinas.
 ¿Qui podrà haver la seva blanca mà? Solzament aquell que logri satisfèr lo més extrany dels seus capritjos.
 Un de sos adoradors més entusiastas ha tornat de la guerra cubert de gloria y de feridas. A sos péus ha depositat lo llorer de cent victorias. En los torneigs, davant d' ella, ha desmontat als campeóns més forsuts y de més fama. La mirada de la hermosa ha sigut sempre l' únich incentiu de sas proesas més inverossímils.
 Y ha hagut de contentarse sempre no més que ab sa mirada. Ni una paraula que l' alentés... ni una esperansa que li servis de premi.
 Un día la hermosa estava abocada al fosso de las feras. Tenia en sas mans un exquisit mocador, y 'l mocador li va caure entre 's lleóns, los tigres y las panteras. La hermosa va tornarse pàlida. Y girant la vista al entorn, exclamá:
 —¿No hi haurá caballer que vulga baixar á cullirme una prenda que tant estimo?
 No tingué de repetirho dos vegadas.
 Al fosso de las feras baixá 'l campeó impertèrrit. Quan se trobá entre aquells animals espantosos, amenassadors, no sentí desfalliment de cap mena. Buscá son premi—per si havia de morir allí destrossat—en la darrera mirada de la dama.
 Y la vegé somriure ab fredor, com si 's gosés anticipadament ab l' espectacle de un home destrossat sols per culpa d' ella, sols per un mocador, sols per satisfèr un de sos més frívols capritjos! Una onada de sanch li muntá á la testa. Lo llamp de la indignació brillá en sos ulls. Tal era 'l seu aspecte que fins las feras s' espantaren. Cullí 'l mocador y eixí del fosso, entre 's aplausos de la multitud entusiasmada.
 Comparesqué, per fi, en presencia de la dama y quan aqueixa 's disposava á pagarli aquella última proba d' afecte, dihentli:—Jo soch teva.—lo caballer li rebaté 'l mocador per la cara, y li girá l' espatlla.

Fins aquí Schiller. Ara entró jo.
 Suposis, D. Práxedes, que vosté fos lo caballer de la balada alemana, y que las feras enfuruyadas fossen los dissidents liberals... y que la dama fos... Deixemho correr.
 Pero suposém que vosté, siquiera en somnis, se trobés en un cas per l' istil, ¿vol ferme 'l favor de dirme qué faria al puesto del caballer?
 Me quedo esperant la resposta, y per tornarla li dono tot lo temps que vulga.
 ¿Li está bè que ho deixém per quan haja sortit del ministeri?

P. DEL O.

AS altas instituciones han passat aquests dias un mal rato, ab motiu de la indisposició del nen D. Alfonso XIII.
 Tenia, á lo que sembla, molta febra, á conseqüencia de un empaig, y 'ls meljes anavan apurant tots los recursos, sent-se lograr lo resultat qu' esperavan.

Per últim van acudir á un remey heroich, prescribint un bany fret al agust malalt.

Y com si haguessin posat oli en un llum, l' empaig se va resoldre en un cólich.

Tot aixó ho diuen los periódichs més fervents de la monarquia, y jo no faig más que reproduirho pera coneixement dels nostres lectors.

Lo que 's periódichs no consignan es que poch moments després de la regia deposició, un monárquich entusiasta, anava recorrent los catés y circuls de Madrid, exclamant:

—Senyors, lo rey ha desbotat!... ¡La patria está salvada!

En Bosch y Fustigueras no va voler que 'l fessin ministre sino ab la condició de que havian de ferne al mateix temps al general Cassola.

—Tant mateix D. Albert ha sigut molt tonto no arrojant l' arrós—deya un paisa del diputat per las Roquetes.

—Veurás, xiquet—li observava un altre del pais.— ¡bon plat ne pots fer de l' arrós si no tens cassola per guisar-lo!

Tambè ha caygut malalt del *dengue* 'l Sr. Llauder, director de *El Correo catalán*.

Nada, es alló que deya 'l mateix *Correo*:—Lo *dengue* es un castich de Deu.

Una frase de 'n Sagasta en vigílias de la crísis. Es precis que fém alguna cosa en benefici de l' agricultura—de, a parlant ab un periodista.

—¿Pero vosté es agricultor, Sr. Sagasta?—li preguntá 'l redactor de *El Imparcial*

—Jo no—respongué 'l home del tupé—soch pobre com la majoria dels polítics espanyols. Una vinya possehia y 'm vaig veure obligat a vendremela perque no 'm produhia res enterament.

Y pèl seu interior devia ategir:—Vinya, per vinya, la del pressupost.

Es veritat. Una gran vinya mentres no s' hi fiqui la lofixera de la crísis.

Diumenje á la Casa gran va haverhi *pela curta*. En temps de D. Francisco no 's passava per menos que per un ápat suculent regat y amanit ab gran abundancia de xampany.

En temps de D. Félix Maciá 'ls regidors s' han hagut de contentar ab una tassa de cafe, una copeta de licor y un puro.

Veritat es que 'l de Olérdola enviava sempre 'l compte á la Pubilla, mentres que 'l actual arcalde quan fa un extraordinari 's grata la butxaca.

Sent aixis, que menjin, que beguin, que fumin tant com vulgan... y bon profit los fassa.

Lo nou Ajuntament ha nòbrat ja las comissions diverses que s' han de repartir lo treball y... lo demés que s' otereixi.

—Bè, ¿y qué li sembla?—me preguntava un regidor—¿hem tingut acert en los nòbraments?

—¿Vol que li parli ab franquesa? Donchs trobo qu' en una cosa han estat desacertats. ¿No hi ha un regidor que 's diu Moltó?

—Si, senyor.
 —Donchs al Sr. Moltó havian de ficarlo á la comissió del *Matadero*.

Diu la *Epoca* que 'l general Martínez Campos té una missió molt alta que cumplir.

¿Molt alta?
 ¡Ah! Ja ho entench. Tal vegada 'l dia que 's cali foch, pujará al campanar á tocar las batalladas d' avis.

Més amunt del campanar no crech pas que s' hi enfilí.

Desde que reyna 'l *Dengue*, á Madrid, allá ahont cada dia 's registravan varios crims, no ha ocorregut lo més petit incident de aquesta classe. Ni un robo... ni una ganivetada... «sense novedat», com diuen cada nit los partés dels agents de vigilancia pública.

¡Si haurém de creure una cosa!—¿Qué pot més lo *Dengue* per contenir la criminalitat, que la vigilancia de la policia!...

Continúa 'l martirologi dels pobres mestres d' estudi. Los mestres de Fraga, Medinaceli, Cuenca y Tarazona han resolt taancar las escólas, per no morir de fam y de fret. Igual resolució han adoptat los mestres de Teruel.

Los de Caspe han demanat permis al governador de Zaragoza per sortir á implorar la caritat pública.

Aquests datos pintan al viu l' estat miserable del nostre pais.

Y á Madrid en Sagasta no troba ministres! Francament, si á la méva má estava, romperia resoltament la torn dels partits, avuy en us. Res de cridar als conservadors després dels fusionistas.

Valdria més establir lo torn dels farts y dels dejuns. Retirat en Sagasta, constituiria un ministeri compost exclusivament de mestres d' estudi.

TELÉGRAMAS.

San Petersburg, 10.

Conspiració nihilista descubierta ans d' estallá; lo czar salvat per miracle; tots bons. (Se continuará)

Roma, 10.

Sono tan in grosso número i comercianti quebratti, que 'l magatzém de braguieri está del tutto escuratto. Crispi ni menos s' hi enfunda, é con la barra que tiene ancora sempre nos dice que á Italia tutto va bene.

Rio Janeiro, 9.

República va marxant, da Fonseca s' espavila, y ab tot y no tenir rey, la gent viu bastant tranquila.

Cádiz, 11 (matinada).

Novas probas del *Peral*, entusiasmé al punt de dalt, es un marino inmortal y una gloria nacional. Demá, si 'l tems es com cal, hi haurá la inmersió final, al só de la marxa real... y prou... (La mà ja 'm fa mal).

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Es-que-la.*
2. ANAGRAMA.—*Cosa-Asco Soca.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*A posta de sol.*
4. CONVERSA.—*Felip.*
5. GEROGLÍFICH.—*Per gran diada Nadal.*

Han endevinat las 5 solucions los ciutadans Bomber retirat, Gat dels freres y Un Denpós; 4 han endevinadas 4, V. Arrobrí y Un Turroneiro; 3 Matías Baldrich y Joan de l' Os; 2, Un Vespertí, Y. L. B. y Antón de l' Orga; y 1 no més, Lluís Orellut.

XARADA.

Tercera-prima invertida es ciutat sense rival, puig qu' es molt monumental, á més de ser molt lluida. Casi may ningú s' olvida de menjá un tros de segona. Mon total, qu' es nom de dona, lo trobarás desseguida.

J. T. ANGUILA.

TRENCA-CLOSCAS

D. ADELA LLORPS

MATARÓ

Formar ab aquestas lletas lo títul de un drama catalá.

JARSONA.

GEROGLÍFICH.

×
 P I T I
 I P I T
 I
 E E
 R.

A. TRINIDAD.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pau Truca, Mira-Nius, Un Pegol, Sr. Forga Naps, Lluís Orellut, J. Andreu P., Artur del Torrent, V. Arrobrí, P. del Cotxe, Carbonell, J. Esquilrol, Pere Pau, M. J. y F., y E. García:—Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans Pepónide, E. Costa Argelés, F. M. P., Saldoni de Vallcarca, V. Andrés, J. L. F., J. Vilardobó, J. Vilageliu y V., Dos Pernils, Dr. Tranquil y Paula Mirinyach:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá F. Castaño: 'Ns hauria d' explicar á quin poble va passar lo que 'ns refereix.—R. V. (Albí): La noticia que 'ns dona no té prou interés.—F. F. (Mata-morts): L' article no 'ns fa 'l pés y las cantarelles menos.—J. R. y V.: L' article es regularet.—Marangi: Lo sonet resulta molt fluix.—Follet: Aceptém los versos y li doném las gracias.—L. Salvador: L' epistola ja l' haviam rebuda un' altra vegada. L' última poesia podra anar.—Just Aleix: L' article va molt bè: gracias per l' envió.—B. y C. (Paris): Celebrém que bajan trobat colocació, gracias a la protecció del Sr. R. y D. Pero ja comprenen vostés mateixos que aquests assumptos interessan poch al públich, y que si ho posavam, podria succehir que 'l Sr. R. y D., ab tanta gent com va á Paris, no s' entendria de feyna.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

Únicns quadros que á la vista
se 'ns presentan día y nit:

pèls carrers, tot estornuts;
pèls pisos, tothom al llit.